

Tôi là một sĩ quan tình báo quân sự cấp cao của Trung Quốc và tôi biết sự thật về sự bùng phát của coronavirus

Đây là một bài viết "không tên" bằng anh ngữ và được dịch ra tiếng Việt. Bài viết này nêu ra những giả thuyết khá thích thú cho người đọc. Admin chỉ đăng lại nguyên văn để mọi người đọc và tự tìm giải thuyết cho riêng mình.

Tôi là một công dân Trung Quốc ở Vũ Hán đang - hoặc có lẽ là đã - có một vị trí cao trong tình báo quân sự. Tôi cũng là một hội viên của Đảng Cộng sản Trung Quốc. Là một quan chức cấp cao gần chóp bu Đảng, tôi có quyền truy cập vào rất nhiều thông tin được phân loại và tôi đã tham gia vào nhiều dự án bí mật hàng đầu của chính phủ. Tôi có bằng tiến sĩ từ một trường đại học hàng đầu ở một nước phương tây, đó là lý do tại sao tôi có thể viết tài khoản của mình bằng tiếng Anh.

Tập Cận Bình và các lãnh đạo cao cấp sẽ núp ở đâu khi có chiến tranh hoặc dịch bệnh xảy đến ?

Tôi có thông tin mà tôi tin rằng có thể dẫn đến lật đổ chính phủ của tôi. Nó cũng có liên quan đến hàng tỷ người bên ngoài Trung Quốc, tất cả những người hiện đang gặp nguy hiểm. Bạn sẽ không ngạc nhiên khi biết rằng nếu danh tính của tôi được tiết lộ, cuộc sống của tôi sẽ gặp nguy hiểm nghiêm trọng, cũng như của vợ và con trai tôi. Tôi xin bạn tôn trọng sự thật rằng tôi đã loại bỏ khỏi tài khoản này tất cả các sự kiện khiến người ta có thể dễ dàng nhận dạng ra tôi.

Giờ này hẳn bạn sẽ quen với đợt bùng phát nạn dịch 2019-nCoV gần đây, còn được gọi là NCP, hay đơn giản là "coronavirus".

Bạn sẽ nghe nói rằng nó có nguồn gốc từ Vũ Hán, một thành phố công nghiệp ở Trung Quốc, và nó đến từ một loài động vật - rất có thể là dơi hoặc tê tê (con trút) - được bán ở chợ động vật hoang dã. Bạn sẽ được bảo rằng đó là một căn bệnh giống như cúm, trong trường hợp nghiêm trọng có thể gây viêm phổi, suy hô hấp và tử vong.

Cuối cùng, bạn có thể đã nghe nói rằng mặc dù căn bệnh này có khả năng lây nhiễm cao, nhưng nó chỉ nguy hiểm đối với người già hoặc những người có hệ thống miễn dịch bị tổn thương. Tỷ lệ tử vong chính thức là khoảng 2% hoặc hơn.

Tất cả những điều đó là một loạt những lời nói dối được nhà nước Trung Quốc dựng lên với sự ngầm hỗ trợ của chính phủ chìm ở Mỹ (US deep state) và bạn bè của nó ở Liên Minh Châu Âu, Nga và Úc, và được các giới truyền thông ngoan ngoãn của tất cả các quốc gia đó phổ biến.

Hãy để tôi bắt đầu nói cho bạn biết rằng thế giới không vận hành theo cách bạn nghĩ. Mặc dù các quốc gia như Mỹ và Trung Quốc tranh giành quyền thống trị toàn cầu, nhưng sự cạnh tranh đó chỉ thu nhỏ vào một số lĩnh vực nào đó thôi. Trong hầu hết các đường lối hoạt động, thì hai nước quan tâm đến hợp tác với nhau hơn là cạnh tranh để có thể ngăn các quốc gia khác giành thêm nhiều quyền lực. Họ cũng cùng chung mối quan tâm là giữ quyền lực thực sự khỏi tầm tay của những công dân "bình thường" của họ.

Cuối cùng, họ có nhiều cơ chế khác nhau để họ kiểm soát phần lớn các phương tiện truyền thông của họ. Người Mỹ đặc biệt đã hoàn thiện nghệ thuật ngụy trang, gây ra những sự "chia rẽ" giả tạo giữa hai đảng chính của họ, được thiết kế để che giấu sự thật rằng cả hai đều phục vụ những ông chủ giống nhau.

Những quốc gia giống nhau đó cũng sở hữu công nghệ tương tự, tiên tiến hơn nhiều so với điều bạn có thể tưởng tượng và được cẩn thận giữ kín khỏi sự hiểu biết của công chúng. Điều này bao gồm trí tuệ nhân tạo tiên tiến có khả năng lung đoạn và quyết định bất kỳ cuộc bầu cử nào trên thế giới; Các chất tác nhân (agent) sinh học và hóa học có thể thao túng và kiểm soát các kiểu suy nghĩ và hành vi của công dân đến mức độ đáng sợ; kỹ thuật thao tác rất tinh vi sử dụng thực hành thôi miên mà công chúng hoàn toàn không hay biết; và những thứ khác mà tôi sẽ không đề cập bây giờ.

Điểm mấu chốt của tôi là các cường quốc không cạnh tranh nhiều bằng cộng tác với nhau. Mục tiêu chính của họ là che chắn các hoạt động thực sự của thế giới khỏi đám quần chúng "chưa hiểu biết".

Chỉ đưa bạn một ví dụ: thực sự không có bất kỳ Chất Tác Nhân hạt nhân nào trên thế giới (đang đe dọa chúng ta). Hoa Kỳ và Liên Xô đã dẹp bỏ tất cả chúng trong những năm 1970, cũng như các quốc gia khách hàng của họ. Vì mọi người đều nhận ra rằng những Chất Tác Nhân đó không thể được sử dụng mà không phá hủy toàn bộ thế giới, vì vậy không cần chúng nữa; nhưng bằng cách giả vờ rằng vẫn sở hữu chúng, những người chơi (trên bàn cờ lớn của thế giới) đã có thể giữ được sức mạnh "phi hạt nhân" trong tầm tay của họ. (Và sức mạnh đó là virus)

Hãy để tôi trở lại với virus.

Năm ngoái, các cuộc biểu tình chống chính phủ quy mô lớn đã nổ ra ở Hồng Kông. Ủy ban Thường vụ Đảng Cộng sản Trung Quốc coi những điều này là mối đe dọa nghiêm trọng đối với sự toàn vẹn và ổn định của tổ quốc. Chính phủ Hoa Kỳ và Liên Hiệp Âu Châu đều biết rằng người Trung Quốc đang bị mật làm việc với một Chất Tác Nhân Sinh Học được cho là khiến những người biểu tình trở nên ngoan ngoãn và vâng lời.

Không đi sâu vào chi tiết, tôi đã làm việc trong dự án đó. Chúng tôi đã cố gắng phát triển một loại bình xịt có thể phun từ máy bay trực thăng hoặc máy bay không người lái và hơi xịt đó sẽ làm cho dân biểu tình đỡ dần và vâng lời chính quyền hơn.

Dương nhiên, vì Hồng Kông là một trong những thành phố quốc tế và mở cửa nhất trên thế giới, Đảng đã quyết định rằng việc phát tán Chất Tác Nhân Sinh Học ở Hồng Kông mà không thử nghiệm trước là quá nguy hiểm. Để làm cuộc thử nghiệm này, chính quyền cần một số lượng lớn người làm chuột bạch để thí nghiệm. Hai nhóm người đã được xác định cho cuộc thử nghiệm.

Đầu tiên, chúng tôi gom một số lượng lớn những người được gọi là "góc Hồi giáo" ở tỉnh Tân Cương và đưa họ đến nơi mà chúng tôi gọi là "trại huấn luyện". Chúng tôi đã từng sử dụng những trại này để làm thí nghiệm lên con người trong nhiều năm, nhưng đến bây giờ thì phải nỗ lực gấp đôi vì đang có các cuộc biểu tình ở Hồng Kông.

Chúng tôi để cho các tù nhân nhiễm nhiều Chất Tác Nhân Sinh Học loại thử nghiệm "alpha" khác nhau. Vì chúng không mùi và vô hình, các đối tượng không biết rằng họ đang tham gia vào các thí nghiệm y khoa. Những kẻ bị thí nghiệm với kết quả khốc liệt như ung thư cao, mất trí sớm, trầm cảm tự tử và tử vong do suy nội tạng đều có thể dễ dàng bị thủ tiêu để phi tang, vì các trại tập trung đó nằm ở những vùng rất xa của đất nước chúng tôi.

Khi các thí nghiệm ban đầu đã mang lại một Chất Tác Nhân sinh học "beta" (có ảnh hưởng nhẹ hơn), nó đã được chuyển đến tỉnh Hồ Bắc, nơi nó được triển khai trong một cơ sở thử nghiệm quân sự đặc biệt bên ngoài thành phố Vũ Hán. Cơ sở này thậm chí không phải là một bí mật được giữ kín đặc biệt: sự tồn tại của nó đã được báo cáo trong các tin tức quốc tế. Ngay cả việc nó nằm gần chợ động vật hoang dã cũng là một thực tế đã biết.

Đến lúc đó, Chủ tịch của chúng tôi đã giới thiệu một hệ thống "tín dụng xã hội" (Chính quyền Trung Quốc đánh giá sự trung thành của người dân đối với chính quyền qua một hệ thống tính điểm gọi là "tín dụng xã hội" ghi trong hồ sơ cá nhân của họ) cho phép chúng tôi xác định các yếu tố không trung thành, phản cách mạng và tư sản trong xã hội của chúng tôi.

Sử dụng điểm tín dụng xã hội - được lấy từ hoạt động trực tuyến, hành vi mua sắm điện tử và báo cáo từ những người cung cấp thông tin trong xã hội dân sự - chúng tôi đã chọn một số tội phạm tồi tệ nhất. Những người này bao gồm luật sư nhân quyền và các nhà hoạt động, tín hữu Thiên Chúa Giáo, đồng tính luyến ái, nghệ sĩ, trí thức, những người nói tiếng nước ngoài và những phần tử ngoài ý muốn khác.

Khi những kẻ gây rối này đã được gom lại và đưa vào cơ sở thử nghiệm, chúng tôi đã cho họ tiếp xúc với chất độc, có tính chất sinh hóa, được phun ra từ một bình xịt vô hình, giống như một số loại virus nhất định. Kết quả ban đầu rất đáng khích lệ, vì chúng tôi nhận thấy sự sa sút nhận thức đáng kể và sự giảm thiểu mạnh hơn trong các phản ứng tinh thần của họ. Chủ yếu, những kẻ mà chúng tôi không thích đã trở nên tàn tật nhẹ về mặt thần kinh, đó chính là hiệu ứng mà chúng tôi muốn tạo ra để dân chúng Hồng Kông trở nên yên tĩnh.

Thật không may, cuộc thí nghiệm nhanh chóng trở nên rõ ràng rằng các Chất Tác Nhân Sinh Học cũng có tác dụng phụ khác. Khoảng một tuần sau khi sự trì trệ thần kinh phát động, các đối tượng của chúng tôi đã phát ra những cơn bản loạn và hoảng hốt lớn. Cuối cùng, họ phát ra triệu chứng giống như những người bị tâm thần phân liệt hoang tưởng. Tại thời điểm đó, cơ thể của họ nhanh chóng trở xấu đi. Họ đã sinh bệnh chảy máu nội tạng nghiêm trọng; các thành động mạch của họ bị vỡ; máu chảy ra từ khóe mắt và tai mũi miệng, và các lớp da của họ bị phân hoại. Nói theo cách trực tiếp hơn của phương thì họ bắt đầu tan chảy ra.

Cái chết thường xảy ra do nhiều chứng suy nội tạng. Trước khi suy nội tạng thì họ bị đau đớn dữ dội trong suốt năm ngày mà không thể giảm bớt bằng thuốc giảm đau. Chính tại thời điểm này, lần đầu tiên tôi đã vi phạm qui ước (sự lạnh lùng buộc phải có) của chúng tôi: một đối tượng, một phụ nữ lớn tuổi, người đã xuất bản phim hoạt hình phi bóng Chủ tịch của chúng tôi, đã nài nỉ cầu xin tôi cho bà chết, tôi đã thương hại và bắn bà ấy. Tôi đã bị khiển trách, nhưng may mắn là việc điều tra đã được bỏ qua khi tôi đồng ý hoàn trả chi phí cho viên đạn. Tôi thề với chính mình không bao giờ thể hiện cảm xúc không cần thiết như vậy một lần nữa.

Chúng tôi quyết định rằng Chất Tác Nhân Sinh Học của chúng tôi là không thể sử dụng. Nó đi xa quá mục đích hủy diệt của chúng tôi. Chúng tôi chỉ muốn dân số Hồng Kông quy phục chúng tôi; chứ chúng tôi không muốn tiêu diệt họ. Đương nhiên, những người bạn Mỹ của chúng tôi sau đó đã quan tâm đến công việc của chúng tôi và yêu cầu chúng tôi cung cấp một mẫu nhỏ để họ dùng cho mục đích nghiên cứu và thử nghiệm. Họ ám chỉ rằng họ muốn sử dụng nó để giải quyết những khó khăn nào đó ở Venezuela.

Thông thường chúng tôi sẽ đồng ý, vì chúng tôi duy trì mối quan hệ thân thiện với CIA, nhưng do tính chất cực kỳ độc hại của Chất Tác Nhân Sinh Học (agent) đó, chúng tôi đã từ chối. Điều này hóa ra là một sai lầm nghiêm trọng. CIA tin chắc rằng chúng tôi đã phát triển một thứ gì đó cực mạnh mẽ và muốn giữ nó cho riêng mình. Họ đã chuôi rất nhiều tiền cho một trong những nhà nghiên cứu của chúng tôi.

Thật ngu ngốc, người này đồng ý bán cho họ một mẫu hàng. Chúng tôi phát hiện ra đúng lúc họ trao hàng cho nhau và cố gắng ngăn chặn nó xảy ra. Trong vụ xả súng sau đó – đừng bao giờ tìm kiếm nó trong tin thời sự làm gì, nó không bao giờ được đăng báo ở bất cứ đâu đâu - vài chục người đã thiệt mạng. Tuy vậy, điều quan trọng hơn là Chất Tác Nhân Sinh Học (agent) đã thoát ra ngoài phòng thí nghiệm.

Vụ xả súng diễn ra tại chợ động vật hoang dã được đài báo nói là địa điểm truyền bệnh "động vật sang người" bắt đầu bùng phát. Nhưng tất nhiên không có việc truyền nhiễm do động vật ở chợ Vũ Hán như người ta nói bao giờ; đó chỉ là địa điểm mà CIA đáng lẽ đã nhận được lọ thuốc niêm phong có chứa Chất Tác Nhân Sinh Học (agent). Chiếc lọ vỡ tan khi nó bị rơi bởi kẻ phản bội đã đồng ý bán nó cho người Mỹ. Đến bây giờ tôi hiểu bạn sẽ hoài nghi : Nếu tôi thực sự là người như tôi nói thì tại sao tôi lại chia sẻ thông tin này trên internet?

Hãy để tôi đảm bảo với bạn rằng tôi không phải thân thiết gì với hệ thống chính trị phương Tây. Tôi yêu quê hương của tôi và tôi trung thành với Đảng Cộng sản. Đảng đã đưa hàng trăm triệu đồng bào của tôi thoát khỏi tình trạng bản thủ và nghèo đói. Tuy nhiên, tôi cũng là một con người và tôi có lương tâm. Quan trọng nhất là tôi có

vợ và một đứa con trai.

Khi chúng tôi nhận ra rằng Chất Tác Nhân Sinh Học (agent) đã thoát ra khỏi phòng thí nghiệm và sẽ bắt đầu lan rộng, chúng tôi nhanh chóng niêm phong toàn bộ chất tác nhân này. Tôi là một trong những người được giao nhiệm vụ quản lý bụi bẩn gây nhiễm. Tất nhiên chúng tôi không thể giữ bí mật về một công tác lớn như vậy, vì vậy chúng tôi quyết định ra lệnh cho phương tiện truyền thông nhà nước của chúng tôi để báo cáo lệch lạc rằng một "coronavirus" đã bùng phát ở Vũ Hán. Trong thực tế, tất nhiên, không có "coronavirus". Tất cả chất tác nhân đó đã được chúng tôi tạo nên.

Đó là một trong những đồng nghiệp của tôi đã nảy ra ý tưởng thiên tài là giả vờ rằng những người mắc bệnh dịch là do cúm thông thường nhiễm coronavirus. Điều này cho phép chúng tôi che giấu bản chất thực sự của bệnh. Hãy để tôi giải thích.

Hiện tại đang là mùa cúm ở Trung Quốc. Khi chúng tôi nhận ra rằng chúng tôi không còn có thể kiểm soát được sự lây lan của Chất Tác Nhân Sinh Học (agent), chúng tôi đã gửi người của mình đến tất cả các bệnh viện và hướng dẫn tất cả các bác sĩ chẩn đoán mọi trường hợp mắc bệnh cúm thông thường là "coronavirus".

Chúng tôi đã đưa ra một tên mới - 2019-nCoV - và đưa ra "tờ thông tin" mô tả một căn bệnh nguy tạo. Kết quả của quyết định này là hàng chục ngàn người đơn giản bị cảm lạnh hoặc cúm hiện được chẩn đoán là có một loại coronavirus bí ẩn, mặc dù truyền nhiễm, thường không gây tử vong. Trong khi điều này khiến công chúng sợ hãi, nó cho phép chúng tôi đẩy mạnh câu chuyện kể rằng căn bệnh này không gây chết người; nó cũng cho chúng tôi thời gian để chuẩn bị cho thảm họa chắc chắn sẽ xảy ra bằng cách áp dụng việc đóng cửa đối với thành phố Vũ Hán và các thành phố khác ở tỉnh Hồ Bắc.

Bạn chưa từng nghe tin này - và với quy mô của Vũ Hán, với dân số 11 triệu người, nó thậm chí còn không được nhiều người dân biết đến - nhưng trong vài ngày, hàng ngàn người đã bị nhiễm bệnh và không lâu sau họ phải chịu đựng cái chết đau đớn mà tôi đã mô tả. Trong vòng một tuần, có rất nhiều xác chết mà chúng tôi không biết phải làm gì với chúng, vì vậy chúng tôi đã ra lệnh cho các tù nhân "tín dụng xã hội" còn sống để đưa các thi thể vào vùng nông thôn và chôn cất họ trong các ngôi mộ tập thể. Nhưng rất khó để giữ bí mật hoạt động này và chúng tôi thậm chí không thể theo kịp vì có quá nhiều xác chết.

Chúng tôi đã dựng lên một câu chuyện rằng năm triệu cư dân đã "chạy trốn" khỏi Vũ Hán. Trong thực tế, tất nhiên, nhiều người trong số họ đã chết vì Chất Tác Nhân Sinh Học (agent). Tôi đã làm việc suốt ngày đêm để giúp dàn dựng tấm màn che đậy này. Khi tôi nghĩ lại hành động của mình bây giờ, tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng. Lúc đó tôi vẫn tin rằng mình đang chiến đấu vì quê hương và sự cai trị của Đảng là đúng đắn và chính đáng. Nhưng trong sâu thẳm, tôi đã bắt đầu có những nghi ngờ.

Lòng tin của tôi vào Đảng càng bị lung lay sâu sắc hơn khi tôi biết chuyện gì đã xảy ra với bác sĩ Lý Văn Lượng (Li Wenliang). Ông là một trong số ít các bác sĩ đã từ chối chẩn đoán bệnh nhân cúm với tên giả "coronavirus". Như một hình phạt, ông được gửi đến để giúp vận chuyển xác chết đến những ngôi mộ tập thể. Kỳ vọng là ông sẽ bị nhiễm chất độc và chết một cái chết đau đớn, nhưng thật ngạc nhiên, ông không bị mắc bệnh.

Tất nhiên bạn đã đọc rằng ông ấy đã chết vì "coronavirus". Bạn đã bị thông tin sai. Một trung sĩ của Cảnh sát Vũ trang Nhân dân đã tiêm cho anh ta một hỗn hợp heroin và thủy ngân khiến phổi anh ta xẹp rỗng. Khi tôi phát hiện ra điều này, tôi trở nên không chắc mình có làm đúng hay không. Mặc dù tôi tin rằng chính phủ cai trị với một bàn tay nghiêm khắc là cần thiết, tôi không nghĩ rằng việc giết Tiến sĩ Lý Văn Lượng là đúng. Ông là một người đàn ông nhân ái và tốt bụng và ông quan tâm đến bệnh nhân của mình; Có thể nào quê hương của chúng ta lại không được hưởng lợi từ việc có một bác sĩ như vậy?

Tôi đã chia sẻ mối quan tâm của mình với vợ, nhưng cô ấy đã thuyết phục tôi rằng tôi không nên nói bất cứ điều gì với cấp trên. Cô ấy nói rằng nó quá nguy hiểm; rằng họ coi trọng lòng trung thành trên tất cả mọi thứ khác; và rằng tôi sẽ chỉ gặp rắc rối nếu tôi thừa nhận những nghi ngờ của mình về những việc làm của họ. Cô cũng chỉ ra rằng chúng tôi đang được hưởng lợi từ đặc trị y tế ưu tiên.

Là các quan chức cấp cao, chúng tôi đã nhận được nguồn cung cấp thường xuyên của loại mặt nạ hazmat rất tinh vi, là công nghệ duy nhất được biết có thể ngăn ngừa lây nhiễm nặng. Cô ấy cầu xin tôi nghĩ về con trai của chúng tôi, nó vẫn còn nhỏ. Nếu tôi nói ra và bị bắt, cuộc sống của chúng tôi sẽ gặp nguy hiểm.

Đồng thời, rõ ràng là Chất Tác Nhân sinh học (agent) hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng tôi. Nó đã lan rộng như đám cháy rừng khắp tỉnh Hồ Bắc và xa hơn nữa, lây nhiễm hàng chục triệu người và khiến tất cả họ thiệt mạng.

Tôi hiểu rằng những gì tôi vừa nói rất khó tin, bởi vì bạn đã được thông báo rằng chỉ có khoảng 50.000 ca lây nhiễm, và số ca tử vong ít hơn rất nhiều. Nhưng đây là những bệnh nhiễm cúm đã được xếp loại là "coronavirus" không tồn tại. Chất Tác Nhân sinh học lây lan hơn, hơn thế rất nhiều, và tỷ lệ tử vong của nó, không giống như "coronavirus", không phải là 2% đâu.

Không, tỷ lệ tử vong của nó là 100%. Không ai bị nó mà phục hồi được. Mọi người tiếp xúc với nó đều chết, và rất nhiều người đang tiếp xúc với nó.

Tỉnh Hồ Bắc nằm trong đóng đô nát. Các hạn chế du lịch và những rào ngăn được dựng nên không phải để ngăn chặn sự lây lan của Chất Tác Nhân sinh học (agent) - không bất cứ gì trong số đó có thể ngăn chặn nó, không cấm cố, không đeo mặt nạ hoặc thuốc khử trùng tay – ngoại trừ ngăn những người sống sót đừng cho họ nhìn thấy thảm họa bằng đôi mắt mình.

Tôi là một phần của sự che đậy vĩ đại nhất trong lịch sử loài người: việc che giấu cái chết của hàng chục triệu người. Rất sớm thôi, tỉnh Hồ Bắc sẽ không khác gì một nhà xác khổng lồ, và sự thật sẽ được phơi ra. Đối với tôi, bước ngoặt đã đến khi Đảng còn nói thêm một lời nói dối khác, và lời nói dối đó quá khủng khiếp ngay cả đối với tôi để chấp nhận nó.

Bạn có thể đã nghe nói rằng Trung Quốc đã xây dựng một bệnh viện mới, được gọi là Bệnh viện Hóa Thần Sơn, ở Vũ Hán, để cung cấp thêm các cơ sở kiểm dịch và cách ly cho các bệnh nhân bị nhiễm bệnh. Bạn có thể đã nghe nói rằng họ đã xây dựng nó chỉ trong mười ngày. Đó cũng là một lời nói dối. Chắc chắn, họ đã xây dựng một cái gì

đó trong sáu ngày. Nhưng nó không phải là một bệnh viện.

Bản chất thực sự của tòa nhà là bí mật hàng đầu.

Ban đầu, tôi đủ ngây thơ để tin rằng Đảng đang thể hiện lòng trắc ẩn và quan tâm đến mọi người. Nhưng sau đó, cấp trên của tôi đã gửi tôi đến Hỏa Thần Sơn (Chữ "Hỏa Thần" cũng lộ cho thấy đây là nơi dùng lửa để đốt cháy. BBT/BCT).

Tôi đã được tham quan xung quanh khu vực bởi một sĩ quan cảnh sát quân sự tên là Corporal Mạnh (tức Hạ Sĩ Mạnh, đây không phải là tên thật của anh ta). Chính ở đó, tôi đã nhìn thấy sự thật.

Như tôi đã đề cập, cách duy nhất để bảo vệ bản thân khỏi Chất Tác Nhân sinh học (agent) là đeo mặt nạ bảo vệ đặc biệt hoàn toàn không giống với những sản phẩm thương mại có sẵn. Ngay cả các chuyên gia y tế không có quyền truy cập vào nó. Nó chỉ có sẵn cho các nhà nghiên cứu chiến tranh y sinh học và nó có kỹ thuật cực kỳ tiên tiến.

Những mặt nạ này cần được giữ ở nhiệt độ cụ thể để bảo vệ hoàn toàn, và mất hiệu quả rất nhanh. Như tôi cũng đã nói, một trong những lợi ích của vị trí của tôi là cả gia đình tôi và tôi đều có quyền tiếp cận nguồn cung cấp thường xuyên, đó là lý do an toàn khi so sánh với dân thường, bác sĩ và thậm chí cả các quan chức chính phủ cấp thấp hơn, tất cả đều mặc mặt nạ phẫu thuật hoàn toàn không hiệu quả với niềm tin sai lầm rằng những cái đó sẽ bảo vệ họ.

Và vì vậy, trong thiết bị đặc biệt này, tôi đã đến Hỏa Thần Sơn cùng với Hạ sĩ Mạnh. Bạn muốn gọi nơi đó là gì đi nữa, nhưng nó không phải là một bệnh viện. Chắc chắn, lối vào trông giống như một bệnh viện và trong phòng bệnh ở phía trước của khu phức hợp, có những thứ dường như là giường y tế bình thường. Ở đó, hàng ngàn bệnh nhân nhiễm cái gọi là bệnh dịch, tất cả trong số họ ở giai đoạn đầu của bệnh.

Tôi đi dọc theo những hành lang dài, trắng xóa đó, bên cạnh Hạ sĩ Mạnh, khuôn mặt góc cạnh của anh ta trong sự mệt mỏi của quân đội, và nhìn thấy hàng trăm giường bệnh giống hệt nhau trên đó, những người dân ở Vũ Hán sợ hãi và bệnh tật. Tiếng khóc và lời cầu xin của họ ám ảnh tôi trong những đêm dài mà bây giờ tôi không thể ngủ được.

Nhưng đây chỉ là khởi đầu. Cuối cùng, Hạ sĩ đưa tôi đến phía sau của phần phía trước này. Ở đó, cổng kim loại bị khóa dẫn đến cái mà ông gọi là "phần giữa". Các bệnh nhân ở phía trước không biết đến sự tồn tại của nó. Đó là nơi mà các trường hợp nặng hơn được giam giữ, trông những gì gần giống nhất với một trại tị nạn tâm thần.

Ngay lập tức khi bước vào phần này của Hỏa Thần Sơn, tôi đã bị ấn tượng bởi ánh sáng mờ ảo và mùi hôi thối của chất thải và phân thải của con người. Tại đây những người bất hạnh lang thang vô định, tâm trí họ dần tan rã trong những cơn hoảng loạn bất tận và những cơn loạn thần kinh. Ở đây cũng không có thêm bác sĩ, chỉ đơn thuần là những người đàn ông có khuôn mặt khi đột mặc đồng phục đen thuộc về một đội bí mật của cảnh sát quân sự mà tôi chưa từng nghe nói tới.

Họ dường như đã được chọn vì sự tàn ác của họ, vì họ đánh đập và làm cho bệnh nhân suy sụp theo cách tàn bạo nhất. Nhiều tù nhân đã suy thoái đến trạng thái trẻ

con và nằm trên sàn nhà khóc như trẻ sơ sinh và cầu xin lòng trắc ẩn mà họ không nhận được. Có niềm vui tàn bạo trong mắt những tên côn đồ này khi chúng tàn sát những kẻ bất hạnh. Chúng đánh họ bằng dùi cui, xịt hơi cay vào mắt và đá họ bằng đôi ủng có mũi bằng thép.

Vì tôi đến từ tình báo quân đội, lính canh thậm chí không cố gắng che giấu các hoạt động của chúng. Chúng thậm chí còn mời tôi tham gia; bằng mọi cách, chúng đối xử với tôi như một trong số bọn chúng.

Vâng, một trong số họ. Tôi đứng trong phòng tắm nhân viên màu xám của Hỏa Thần Sơn và nhìn vào một chiếc gương rẻ tiền và tự hỏi mình - đây có thực sự là người không? Người có thực sự giống như chúng? Nhưng bạo lực không chỉ đơn thuần là một biểu hiện của niềm sung sướng trong hung bạo, vì những tù nhân tội nghiệp không ở đó để được chăm sóc cho cơn bệnh của họ. Họ đã ở đó để làm việc.

Có thêm một bộ cửa nữa, và vượt qua cửa đó là cái mà Hạ sĩ gọi là phần "Cốt Lõi". Và chính ở đó tôi đã thấy nó - những đồng xác chết, chồng chất lên nhau trên sàn nhà. Có đàn ông, phụ nữ và trẻ em, người già và trẻ mới biết đi, giàu và nghèo, xinh đẹp và xấu xí, kiêu hãnh và khiêm tốn. Họ đều đã chết. Chất Tác Nhân sinh học (agent) của chúng tôi không có sự phân biệt giữa bất kỳ ai trong số họ.

Tôi thở hổn hển khi Hạ sĩ dẫn tôi đến phần Lõi. Tôi không thể đếm được có bao nhiêu, nhưng nó rất là nhiều, hàng ngàn. Và giữa đồng xác chết là một loại con đường, và tôi nghe thấy một âm thanh gầm rú từ xa. Những bệnh nhân khốn khổ từ khu vực giữa đã nhặt xác chết và mang theo và kéo họ vào bóng tối, ngay cả khi lính canh đánh họ bằng những chiếc dùi cui.

Phải mất một lúc trước khi tôi nắm bắt được những gì đang xảy ra. Tôi chỉ đơn giản là không thể tin vào thứ nằm ở cuối con đường đó trong phần Lõi. Đó là một lò lửa khổng lồ, với những đám lửa lớn đang bùng nổ phùng phùng bên trong. Từng người một, tâm hồn họ bị hủy diệt và cơ thể họ quần quai, những người đàn ông và phụ nữ đang hấp hối kéo lối những xác chết đến lò và ném chúng vào trong để che giấu một sự thật kinh hoàng. Tôi thấy một vài người trong số họ ngã gục vì kiệt sức, chỉ giúp cho cơ thể vô hồn của họ được thêm vào núi xác chết chất chồng cả hai bên.

Trong một dòng đường như vô tận họ đã đi, cơ thể hốc hác của họ mặc áo yếm màu xám, lưng họ cúi xuống dưới sức nặng khủng khiếp họ phải mang. Nhiều người hú hét và rên rỉ trong nỗi kinh hoàng và giọng nói của họ hòa vào một âm điệu đau buồn kéo dài trong tiếng gầm của đám cháy.

Trong cơn sóc sâu sắc, tôi nhìn chăm chăm vào nỗi kinh hoàng vô biên trước mắt. Bên cạnh tôi là Hạ sĩ Mạnh, khuôn mặt mới cạo râu láng bóng, vô cảm như trước. Khi tôi quay lại đối mặt với hắn, hắn nhìn tôi. Khóe miệng hắn mỉm cười, nhưng mắt hắn thì không.
"Chúng tôi sử dụng năng lượng (từ xác người) để vận hành Hỏa Thần Sơn." hắn nói.
"Chúng tôi tiết kiệm tài nguyên đáng kể cho nhà nước theo cách này. Và hãy nhìn xem," - hắn vẫy tay với đồng người chết - "có rất nhiều trong số họ ở đây. Ông có thể mô tả nó gần giống như năng lượng tái tạo." Hắn cười và vẫy tay trong một cử chỉ lạ lùng. Tôi đứng im lặng và nhìn chăm chăm vào những cảnh vô sinh trước mặt tôi.

Những người đàn ông mặc đồng phục màu đen như ma quỷ hét lên với những kẻ khốn khổ đang vứt xác vào lò cho họ. Họ đã lột sạch mọi thứ có giá trị - đồ trang sức, tiền mặt, quần áo đắt tiền - và ném những món đồ này lên một đống lớn bên cạnh lò. Khi tôi hỏi Hạ sĩ những gì sẽ được thực hiện với các đồ đó, hắn nói rằng chúng sẽ được sử dụng để thanh toán "chi phí chăm sóc sức khỏe" cho các bệnh nhân ở tại ở Hỏa Thần Sơn.

Tôi nôn trong nhà vệ sinh. Khi tôi xả nước trong bồn và bước ra khỏi nhà vệ sinh, Hạ sĩ Mạnh đứng cạnh cửa và nhìn tôi. Khuôn mặt hắn ta trống rỗng như trước, nhưng trong mắt hắn, tôi tưởng rằng tôi đã thấy phảng phất một dấu vết khinh bỉ rất mờ nhạt. Ông hơn tôi mười tuổi, vẻ mặt của hắn nói, nhưng ông yếu đuối. Tôi cảm ơn hắn về việc đã hướng dẫn tôi đi xem và trở về nhà.

Khi tôi về đến nhà, tôi thấy rằng tôi đã nhận được hàng trăm tin cập nhật trên máy điện toán được mã hóa mà Đảng sử dụng để liên lạc với người trong cuộc. Các tin tức đen tối không thể tưởng tượng được. Ủy ban Kinh tế và Pháp lý Nhà nước đã phân bổ ngân sách để xây dựng hàng chục cơ sở như Hỏa Thần Sơn trên khắp Trung Quốc. Chất Tác Nhân sinh học (agent) đã lan rộng không chỉ đến mọi tỉnh của quê hương, mà còn đến hầu hết các quốc gia khác trên thế giới.

May mắn thay, chúng tôi đã có thỏa thuận với các chính phủ khác - họ đồng ý giả vờ rằng các bệnh lây nhiễm là do một loại coronavirus. Họ cũng lo lắng như chúng tôi rằng sự hoảng loạn có thể bùng phát ở đất nước họ. Người Mỹ nói riêng đã lo sợ rằng chỉ số cổ phiếu (S & P 500) có thể suy giảm. Điều này, theo ý họ, sẽ không được chấp nhận trong năm bầu cử, vì vậy chúng tôi có thể tin tưởng vào sự giúp đỡ bao che đầy đủ của họ.

Tất nhiên Tổ chức Y tế Thế giới (WHO) cũng đã giúp chúng tôi. Trong một thời gian dài, vấn đề quan tâm duy nhất của WHO là trong khi chúng tôi bị khóa tay trong cuộc cạnh tranh với Mỹ thì ai sẽ là bên mua chuộc họ nhiều hơn. Họ đã giúp chúng tôi phát tán tất cả các loại thông tin sai lệch tinh vi về việc giải mã DNA của cái gọi là coronavirus. Tất cả điều này đã cho phép chúng tôi ngăn chặn sự hoảng loạn toàn cầu.

Còn bây giờ thì sao.

Tuy nhiên, tình hình đang xấu đi với tốc độ đáng kinh ngạc. Tôi miễn cưỡng tiết lộ quá nhiều về điểm này, vì điều đó sẽ khiến kẻ thù của tôi quá dễ dàng nhận ra tôi, nhưng chúng tôi nhanh chóng bắt đầu thực hiện các biện pháp để bảo vệ hầu hết các nhà lãnh đạo cấp cao của chúng tôi. Nếu bạn nhìn vào tin tức thế giới, bạn sẽ thấy ông Tập Cận Bình, Chủ tịch của chúng tôi, đã biến mất khoảng một tuần sau khi dịch bệnh bùng phát, trước khi được thấy lại trong lần gặp gỡ với nhà lãnh đạo Campuchia.

Bạn nên biết rằng người gặp nhà lãnh đạo Campuchia không phải là đích thân Chủ tịch Tập Cận Bình. Đó là một kẻ giống ông Tập xuất hiện trong nhiều năm qua, đã được đào tạo để dáng vẻ và giọng nói giống hệt như Chủ tịch của chúng tôi. Chủ tịch Tập tất nhiên không đủ bất cẩn để mạo hiểm với cái chết của chính mình. Ông ta được bảo vệ an toàn trong một hầm ngầm bí mật bên dưới Trung Nam Hải

(Zhongnanhai), trụ sở của Đảng ở Bắc Kinh.

Ông cũng không phải là nhà lãnh đạo duy nhất đang lẩn trốn. Trên thực tế, tôi có thể đảm bảo với bạn rằng hơn một nửa số đảng viên cao cấp hiện đang được thay mặt bởi các phiên bản đồng dạng, họ là các diễn viên được đào tạo đang làm theo điều khiển thông qua máy được cấy ghép đặc biệt vào trong người. Bạn có thực sự nghĩ rằng Chủ tịch của chúng ta sẽ mạo hiểm mạng sống của mình bằng cách đến Vũ Hán? Tất cả điều này có nghĩa là chính phủ của chúng tôi đã bị tê liệt hoàn toàn và các chức năng của nhà nước đã được quân đội tiếp quản.

Tôi thấy rõ rằng những nỗ lực của chúng tôi là vô nghĩa. Đúng vậy, việc đóng cửa thành phố, cách ly người dân, cấm đi lại và các vụ ám sát có chủ đích của các nhà báo nổi loạn đã cho phép chúng tôi che giấu tình hình thực sự ở Vũ Hán; nhưng tôi biết rằng điều này sẽ không kéo dài. Một khi những cái chết hàng loạt bắt đầu ở phần còn lại của thế giới - theo ước tính của chúng tôi, điều này sẽ xảy ra trong tuần tới hoặc lâu hơn - thì mọi người sẽ biết sự thật.

Rõ ràng là chúng ta không thể tự bảo vệ mình khỏi Chất Tác Nhân sinh học (agent). Mặt nạ phẫu thuật, thuốc khử trùng tay, găng tay - không gì có thể ngăn chặn nó. Không có gì ngoại trừ mặt nạ hazmat đặc biệt, nhưng chúng không thể được sản xuất bằng bất cứ cách nào để đáp ứng đủ cho số lượng nhu cầu. Bạn, một người bình thường, thậm chí sẽ không bao giờ nhận được một cái mặt nạ nào như thế, nói gì đến hoàn cảnh khi có một cuộc chết chóc hàng loạt sắp tới.

Do đó, đối với những người như bạn đang đọc bài này, tất cả những gì tôi có thể đề nghị là bạn giữ những người thân yêu gần bạn. Ôm họ, nói với họ những gì họ có ý nghĩa với bạn. Tận hưởng thời gian bạn còn lại với họ. Tuy đây không phải là cách điển hình trong văn hóa Trung Quốc để thể hiện cảm xúc khác, nhưng tôi đã học được tầm quan trọng của những nghĩa cử đó.

Tôi đã hứa với vợ tôi rằng tôi sẽ đưa tài liệu này cho cô ấy trước khi tôi đăng nó. Vậy mà tôi đã phá vỡ lời hứa của mình. Tôi nghe thấy cô ấy khóc trong tiếng khóc lớn, khàn khàn trong phòng ngủ và bàn phím máy tính xách tay của tôi ướt đẫm nước mắt. Cách đây không lâu, chúng tôi đã nhận được kết quả của các xét nghiệm thường xuyên như là một phần của "điều trị y tế ưu tiên" của chúng tôi và họ cho biết rằng con trai tôi đã bị lây nhiễm Chất Tác Nhân sinh học (agent).

Cảnh sát quân sự đã cung cấp cho tôi mặt nạ bảo vệ đặc biệt, nhưng đã đưa mặt nạ hết hạn và không hiệu quả cho con trai tôi, mặt nạ mà các quan chức cấp cao đã đeo và sau đó đã bỏ vì hết hiệu lực bảo vệ. Mặt khác, mặt nạ của tôi luôn có đủ phẩm chất cần thiết. Tôi cho rằng họ quyết định rằng con trai tôi có mức độ ưu tiên thấp hơn tôi. Tôi cho rằng con trai tôi không thể giúp họ che đậy.

Từ lâu chúng tôi đã quyết định rằng chúng tôi sẽ khác biệt - chúng tôi sẽ luôn thật thà với con tôi. Và khi nó hỏi chúng tôi, chúng tôi đã nói với nó sự thật. Chúng tôi nói với nó ấy rằng nó bị rất nặng. Nó hỏi thêm, và chúng tôi nói với nó ấy rằng tình trạng của nó sẽ không khá hơn. Nó tiếp tục hỏi, và chúng tôi nói với nó rằng nó sẽ chết. Nó còn rất nhỏ, nhưng nó đủ lớn để hiểu.

Những lời than vãn kinh hoàng của nó sẽ ám ảnh tôi suốt những ngày còn lại khôn khổ trên thế giới này. Để cho họ đến. Hãy để họ hành hạ tôi như họ muốn. Tôi không

còn quan tâm.

Nguyên bản bằng Anh Ngữ:

I am a senior Chinese military intelligence officer and I know the truth about the coronavirus outbreak. It is far worse than the media are telling you.

I am a Chinese citizen in Wuhan who occupies — or perhaps occupied — a high-ranking position in military intelligence. I am also a member of the Chinese Communist Party. As a senior official near the top of the Party, I have access to a great deal of classified information and I have been involved in many top secret government projects. I have a doctorate from a leading university in a western country, which is why I am able to write my account in English.

I have information that I believe could lead to the overthrow of my government. It is also relevant to billions of people outside of China, all of whom are now in existential peril.

It will not surprise you to hear that if my identity were to be revealed, my life would be in grave danger, as would those of my wife and son. I ask you to respect the fact that I have stripped out of this account all facts that would make it easy to identify me.

By now you will be familiar with the recent outbreak of 2019-nCoV, also known as NCP, or simply "coronavirus". You will have heard that it originated in Wuhan, an industrial city in China, and that it came from an animal — most likely a bat or a pangolin — that was sold in a wild animal market. You will have been told that it is an influenza-like illness that can in severe cases cause pneumonia, respiratory failure and death. Finally, you may have heard that although the disease is highly infectious, it is dangerous only to the elderly or to those who have a compromised immune system. The official lethality rate is approximately 2% or so.

All of that is a bunch of lies concocted by the Chinese state with the tacit support of the U.S. deep state and its friends in the European Union, Russia and Australia, and spread by the docile media in all of those countries.

Let me start by telling you that the world does not operate the way you think it does. Although countries like the US and China vie for global dominance, that competition is restricted to certain limited areas. In most ways, the two countries are more interested in cooperation so that they can stop other competing countries from gaining more power. They also have a shared interest in keeping real power out of the hands of their "ordinary" citizens. To this end, they have many different mechanisms by which they control the overwhelming majority of their media outlets. The Americans in particular have perfected the art of creating made-up "divisions" between their two main parties which are designed to hide the fact that both serve the same masters.

These same nations also possess technology that is far more advanced than you can imagine and which is kept carefully hidden from public view. This includes advanced artificial intelligence capable of undermining and deciding any election in the world; biological and chemical agents that can manipulate and control the thinking patterns

and behaviors of citizens to terrifying degrees; highly sophisticated manipulation techniques using hypnotic practices entirely unknown to the public; and other things that I will not go into now. My point is that the great nations do not compete so much as work together. Their principal goal is to shield the true workings of the world from the "uninitiated" public.

Just to give you one example, there aren't actually any nuclear weapons anywhere in the world. The U.S. and the Soviet Union scrapped them all in the 1970s, as did their client states. Everyone realized that those weapons could not be used without destroying the whole world, so there was no need for them; but by pretending that they still had them, the big players were able to keep the non-nuclear powers in line.

Let me return to the virus.

Last year, large-scale anti-government protests erupted in Hong Kong. The Standing Committee of the Chinese Communist Party considered these to be a grave threat to the integrity and stability of the motherland. The U.S. government and the EU both knew that the Chinese were secretly working on a biological agent that was supposed to make the protesters docile and obedient. Without going into detail, I worked on that project. We tried to develop a sort of spray that could be dispersed from helicopters or drones and that would lead to mental retardation and behavioral change.

Naturally, as Hong Kong is one of the most open and international cities in the world, the Party decided that it was too risky to release the agent in Hong Kong without first testing it. For this, it needed a great number of human guinea pigs. Two groups were identified for this.

First, we rounded up a large number of so-called "Islamic radicals" in Xinjiang Province and took them to what we called "training camps". We had already been using these camps for human experimentation for several years, but the Hong Kong protests meant that we redoubled our efforts. We exposed the inmates to various "alpha" experimental agents. As these were odourless and invisible, the subjects were not aware that they were taking part in medical trials. The resulting high rates of cancer, premature dementia, suicidal depression and death by organ failure could easily be suppressed, as the camps are located in very remote parts of our motherland.

Once the initial experiments had yielded a "beta" agent, it was transported to Hubei Province, where it was deployed in a special military testing facility outside the city of Wuhan. This was not even a particularly well-kept secret: the existence of this facility has been reported in international news. Even the fact that it is located close to the wild animal market is a known fact.

By then our President had already introduced a "social credit" system that allowed us to identify disloyal, counter-revolutionary and bourgeois elements in our society. Using the social credit scores — which are taken from online activity, electronic shopping behaviour and reports from informers in civil society — we selected some of the worst offenders. These included human rights lawyers and activists, Christians, homosexuals, artists, intellectuals, people who speak foreign languages, and other undesirables.

Once these troublemakers had been collected and placed in the testing facility, we exposed them to the Agent, which is biochemical in nature and spread in an invisible aerosol, akin to certain viruses. Initial results were encouraging, as we saw significant cognitive decline and reduction in higher mental processing facilities. Essentially, our undesirables were becoming mildly mentally disabled, which is precisely the effect we wanted to produce in order to pacify the restive population of Hong Kong.

Unfortunately, it quickly became apparent that the Agent also had other effects. About one week after the retardation set in, our subjects developed major anxiety and panic attacks. Eventually they developed symptoms akin to those of paranoid schizophrenics. At that point, their bodies rapidly deteriorated. They developed massive internal bleeding; the walls of their arteries dissolved; they bled out of their eyes and orifices, and their tissue disintegrated.

To put it in a more direct Western manner, they started to melt.

Death usually occurred through multiple organ failure. This was preceded by at least five days of severe agony which could not be alleviated by painkillers. It was at this time that I first violated our protocol: one subject, an elderly lady who had published defamatory cartoons of our President, begged me for death with such insistence that I took pity and shot her. I was reprimanded, but fortunately the complaint was dropped when I agreed to reimburse the cost of the bullet. I swore to myself never again to show such unnecessary emotion.

We decided that our Agent was unusable. It was far too destructive for our purposes. We wanted the population of Hong Kong to submit to us; we did not want to exterminate it.

Naturally, our American friends had by then taken an interest in our work and asked us for a sample for their own research and testing purposes. They hinted that they wished to use it to resolve certain difficulties in Venezuela. Normally we would have agreed, as we maintain friendly relations with the CIA, but given the extremely toxic nature of the Agent, we declined.

This, as it turned out, was a grave mistake. The CIA was convinced that we had developed something very powerful and wanted to keep it to ourselves. They offered a great deal of money to one of our researchers. Foolishly, he agreed to sell them a specimen. We found out just in time for the handover and tried to stop it from happening. In the ensuing shoot-out — don't bother to look for it in the news, it was never reported anywhere — several dozen people were killed.

More importantly, however, the Agent escaped.

The shoot-out took place at the wild animal market which has been reported as the location of the "animal to human" transmission that started the outbreak. But of course there was no such transmission; it was just the location where the CIA was supposed to receive the sealed vial containing the Agent. The vial shattered when it was dropped by the traitor who had agreed to sell it to the Americans.

By now I understand you will be sceptical. If I really am who I say I am, why would I be sharing this information on the internet? Let me assure you that I am no friend of the Western system of governance. I love my motherland and I am loyal to the Communist Party. It has lifted hundreds of millions of my compatriots out of squalor and poverty. However, I am also a human being and I have a conscience.

Most importantly, I have a wife and a son.

Once we realized that the Agent had escaped and would start to spread, we swiftly put all of Wuhan into lockdown. I was one of those tasked to manage the fallout of the contamination. Of course we could not keep such a huge undertaking secret, so we decided to order our state media to report that a "coronavirus" had broken out in Wuhan.

In reality, of course, there is no "coronavirus". It was all made up.

It was one of my colleagues who came up with the genius idea of pretending that people with the common flu suffered from the coronavirus. This allowed us to hide the true nature of the disease. Let me explain.

It is currently flu season in China. When we realized that we could no longer control the spread of the Agent, we sent our men to all the hospitals and instructed all doctors to diagnose every case of the common flu as "coronavirus". We came up with a new name — 2019-nCoV — and handed out "Fact-sheets" that described a made-up illness.

The result of this decision was that tens of thousands of individuals who were simply suffering from a cold or flu were now diagnosed as having a mysterious coronavirus that, although infectious, was not often lethal. While this frightened the public, it allowed us to push the narrative that the disease was not that deadly; it also gave us time to prepare for the catastrophe that was sure to come by imposing a lockdown on Wuhan and other cities in Hubei Province.

You have not heard this in the news — and given the size of Wuhan, with its population of 11 million, it is not known even to many of the residents — but within days thousands upon thousands were infected and before long they suffered the agonizing deaths that I have already described. Within a week, there were so many corpses that we did not know what to do with them, so we ordered the surviving social credit prisoners to drive the bodies into the countryside and bury them in mass graves. But it was very difficult to keep this activity secret, and we could not even keep up as there were so many corpses. We planted a story that five million residents had "fled" Wuhan. In reality, of course, many of those people had died from the Agent.

I was working around the clock helping to orchestrate this cover-up. When I think back to my actions now, I feel great shame. At the time I still believed that I was fighting for my motherland and that the rule of the Party was right and just. But deep down, I had already begun to have doubts.

My faith in the Party was shaken even more deeply when I learn what had happened to Dr Li Wenliang. He was one of the few doctors who refused falsely to diagnose flu

patients with the "coronavirus". As a punishment, he was sent to help transport dead bodies to mass graves. The expectation was that he would be infected with the Agent and die an agonizing death, but to our great surprise, he did not contract the illness.

You have of course read that he died of "coronavirus". You have been misinformed. A sergeant of the People's Armed Police injected him with a mixture of heroin and mercury that caused his lungs to deflate.

When I found out about this I became unsure whether or not I was doing the right thing. While I believe that it is appropriate for a government to rule with a severe hand, I do not think that it was right to kill Dr Li. He was a compassionate and kind man and he cared about his patients; how can our motherland not benefit from having such a doctor?

I shared my concerns with my wife, but she convinced me that I should not say anything to my superiors. She said that it was too dangerous; that they valued loyalty above everything else; and that I would only find trouble if I admitted to my doubts about their practices. She also pointed out that we benefited from priority medical treatment. As senior officials, we received regular supplies of the highly-sophisticated hazmat masks that are the only known technology that can prevent infection. She implored me to think of our son, who is still small. If I spoke out and were caught, our lives would be at risk.

Around the same time, it became clear that the Agent was entirely beyond our control. It was spreading like wildfire throughout Hubei Province and beyond, infecting tens of millions and causing them all to die.

I understand that what I just said is difficult to believe, because you have been told that there have been only about 50,000 infections, and far fewer deaths. But these are the influenza infections that have been falsely passed off as the non-existent "coronavirus". The Agent is far, far more contagious than that, and its fatality rate, unlike the "coronavirus", is not 2%.

No, its fatality rate is 100%. Nobody recovers from it. Everybody who contracts it dies.

And a lot of people are contracting it.

Hubei Province lies in ruins. The various travel restrictions and lockdown that have been imposed were not created to stop the spread of the Agent — none of them can stop it, not embargoes, not face masks or hand sanitiser — but to stop the survivors from seeing the catastrophe with their own eyes.

I am part of the greatest cover-up in human history: the hiding of the deaths of tens of millions. Very soon, Hubei Province will be no more than a giant mortuary, and the truth will come out.

For me, the turning point came when the Party told yet another lie, and that lie was too dreadful even for me to accept. You may have heard that China built a new hospital, called Huoshenshan Hospital, in Wuhan, in order to provide additional

quarantine and isolation facilities for infected patients. You may have heard that they built it in only ten days.

That too is a lie.

Sure, they did build something in six days. But it was not a hospital. The true nature of the building was top secret. Initially, I was naive enough to believe that the Party was demonstrating its compassion and care for the people. But then my superiors sent me to Huoshenshan. I was shown around the installation by a military police officer called Corporal Meng (this is not his real name). It was there that I saw the truth.

As I have mentioned, the only way to protect oneself from the Agent is by wearing a special protective mask that is entirely unlike those available commercially. Even medical professionals do not have access to it. It is available only to biomedical warfare researchers and it contains extremely advanced technology.

These masks need to be kept at a particular temperature to offer full protection, and lose their effectiveness very quickly. As I have also already said, one of the benefits of my position was that both my family and I had access to regular supplies, which is why we were safe when compared to civilians, doctors and even lower-level government officials, all of whom wore utterly ineffective surgical masks in the misguided belief that they would protect them.

And so, wearing this special equipment, I went to Huoshenshan with Corporal Meng.

Whatever you want to call that place, it is not a hospital. Sure, the entrance looks like a hospital and in the ward at the front of the complex, there are what appear to be normal medical beds. There, thousands of infected patients lie, all of them in the early stages of the disease. I walked along those long, white corridors next to Corporal Meng, his angular face dispassionate in his military fatigues, and saw hundreds upon hundreds of identical hospital beds on which squirmed the terrified and diseased inhabitants of Wuhan. Their cries and pleas haunt me in the long nights in which I now am unable to sleep.

But this was merely the beginning. Eventually the Corporal took me to the rear of this front section. There, locked metal gates led to what he called the "middle section". The patients in the front are unaware of its existence. It is there that the more advanced cases are kept, in what most closely resembles a mental asylum.

Immediately upon entering this part of Huoshenshan I was struck by the dim lighting and stench of vomit and human waste. Here the unfortunates roamed freely, their minds gradually disintegrating in endless panic attacks and psychotic episodes. Here too there were no more doctors, merely gorilla-faced men in black uniforms who belonged to some secret branch of the military police I had never heard of.

They appeared to have been selected for their cruelty, for they beat and degraded the patients in the most sadistic manner. Many of the inmates had regressed to childlike states and lay on the floor weeping like infants and begging for compassion that they did not receive. There was cruel pleasure in the eyes of these thugs as they brutalized the unfortunates. They beat them with batons, sprayed pepper spray into their eyes

and kicked them with their steel-capped boots. As I was from military intelligence, the guards did not even attempt to hide their activities. They even invited me to join; in every way, they treated me as one of them.

Yes, one of them. I stood in the gray staff bathroom of Huoshenshan and looked into a cheap mirror and asked myself — is this really what you are? Are you really like them?

But the violence was not merely an expression of sadism, for the poor inmates were not there to be cared for.

They were there to work.

There was one more set of doors, and beyond them lay what the Corporal called the "Core". And it was there that I saw it — piles and piles of dead bodies, stacked on top of one another all the way to the ceiling. There were men, women and children, elders and toddlers, rich and poor, beautiful and misshapen, proud and humble.

They were all of them dead. Our Agent made no distinction between any of them.

I gasped when the Corporal led me to the Core. I cannot count how many there were, but it was many, many thousands. And in the midst of the piles of corpses was a kind of path, and I heard a roaring sound in the distance. The miserable patients from the middle section picked up the dead and carried and dragged them away into the dark, even as the guards beat them with truncheons.

It took me a little while before I grasped what was happening. I simply could not believe what lay at the end of that path in the Core.

It was an enormous furnace, with great fires roaring within.

One by one, their minds destroyed and their bodies twisted, the dying men and women carried the corpses to the furnace and cast them inside in a doomed attempt to hide the dreadful truth. I saw several of them collapse from exhaustion only for their lifeless bodies to be added to the mountains of corpses on both sides. In a seemingly endless line they went, their emaciated bodies clad in gray overalls, their backs bent under the weight of their dreadful cargo. Many howled and groaned in terror and their voices joined in a sorrowful cacophony that lingered over the roar of the fires.

In deep shock, I stared at the boundless horror before me. Beside me stood Corporal Meng, his freshly-shaved face as emotionless as before. When I turned to face him, he looked at me. His mouth smiled, but his eyes did not.

"We use the energy to operate Huoshenshan," he said. "We save the state considerable resources in this way. And look," — he waved at the gallery of the dead — "there are so many of them here. You could almost describe it as renewable energy." He laughed and waved his hand in a strangely camp gesture.

I stood speechless and stared at the infernal scenes before me. Men in black uniforms screamed like daemons at the wretches who were disposing of the corpses for them. They stripped the dead of anything that had value — jewellery, cash, expensive

clothing — and tossed these items onto an enormous pile next to the furnace. When I asked the Corporal what would be done with the items, they said that they would be used to pay for the "healthcare expenses" incurred by the patients' stay in Huoshenshan.

I vomited in the toilet. When I flushed and came out of the stall, Corporal Meng stood by the door and looked at me. His face was as blank as before, but in his eyes I thought I registered a very faint trace of contempt. You are ten years my senior, the look said, but you are soft.

I thanked him for his service and went home.

When I arrived, I saw that I had received hundreds of updates on the encrypted device the Party uses to communicate to insiders. The news were unimaginably grim. The State Legal and Economic Commission had allocated funds for the construction of dozens of facilities like Huoshenshan all throughout China. The Agent had spread not only to every single province of the motherland, but to most other nations in the world. Fortunately, we had agreements in place with other governments — they agreed to pretend that the infections were due to a coronavirus. They were just as worried as we were that a panic might break out in their countries. The Americans in particular were terrified that the S&P 500 might decline. This, they said, would be unacceptable in an election year, so we could count on their full support.

Of course the World Health Organization also helped us. For a long time, the only issue with the WHO has been that we have been locked in a contest with the Americans about who bribes them more. They released all sorts of sophisticated misinformation about having decoded the DNA of the so-called coronavirus. All this has allowed us to stave off a global panic.

For now.

Yet the situation was worsening with astonishing speed. I am reluctant to reveal too much on this point, as it would make it too easy for my enemies to identify me, but we quickly began to implement measures to protect our most senior leaders. If you look at the world news, you will see that Xi Jinping, our President, disappeared for approximately one week after the outbreak, before being seen again with the leader of Cambodia.

You should know that the person who met the Cambodian leader was not President Xi. It was a body double who had, for many years, been trained to look and sound just like our President. President Xi is of course not careless enough to risk his own death. He is safely ensconced in a secret bunker underneath Zhongnanhai, the headquarters of the Party in Beijing.

Nor was he the only leader who is in hiding. In fact, I can assure you that over half of all senior Party members are currently being imitated by trained actors who are following instructions given to them via special implants. Do you really think that our Prime Minister would risk his life by going to Wuhan?

All of this means that our government has become utterly paralyzed and the functions

of the state have been taken over by the military.

It became clear to me that our efforts were pointless. Yes, the lock-downs, travel bans and targeted assassinations of rebellious journalists allowed us to hide the true situation in Wuhan; but I knew that this would not last. Once the mass deaths begin in the rest of the world — in our estimation, this should happen within the next week or so — everyone will know the truth. It will become clear that we cannot protect ourselves from the Agent. Surgical masks, hand sanitizer, gloves — nothing can stop it. Nothing except the special hazmat masks, but those cannot be produced in anything like sufficient quantities. You, an ordinary person, will never even receive one, let alone a sufficient number to see you through the coming holocaust.

For those of you reading this, therefore, all I can suggest is that you keep your loved ones close to you. Hug them, tell them what they mean to you. Enjoy the time you have left with them. It is not typical in Chinese culture to express one's feelings in this way, but I have learned the importance of such gestures.

I promised my wife that I would show this document to her before I posted it.

Yet I broke my word.

I hear her weep in loud, hoarse sobs in the bedroom, and the keyboard of my laptop is wet with my own tears. Not long ago, we received results of the regular tests that are part of our "priority medical treatment", and we learned that my son had been infected with the Agent.

The military police that has supplied me with the special protective mask had been giving expired and ineffective masks to my son, masks that senior officials had already worn and then discarded when they ceased to protect them. My own masks, on the other hand, had always been of the necessary quality.

I suppose they decided that my son was of lower priority than me. I suppose my son could not help them with their cover-up.

We had long ago decided that we would be different — we would be honest with him, always. And so when he asked us, we told him the truth. We told him that he was very sick. He asked more, and we told him he would not get better.

He continued asking, and we told him that he would die. He is very small, but he was old enough to understand.

His terrified wails will haunt me for the rest of my miserable days in this world.

Let them come. Let them do with me as they will. I no longer care.